

Montaža atrakcija

Festival novoga kazališta tek je u svom osmom izdanju završen domaćim spektaklom, za kojega se selektorica **Gordana Vnuk** može s pravom podičiti da je iznikao pod njegovim skutima. »Montažstroj« je čak i nova kockica u mozaiku Eurokazovih poetika jer drskošću, prozirnošću i lje-

Festival novoga kazališta završen je domaćim spektaklom, nastupom plesne grupe »Montažstroj«, angažirane skupine koja ne bježi od stvarnosti, rata i nasilja. Borut Šeparović jest redatelj koji i od blata može napraviti sliku. U predstavi »Everybody Goes to Disco from Moscow to San Francisco« princip montaže atrakcija proveden je vrlo dosljedno

Prizor iz predstave »Everybody Goes to Disco from Moscow to San Francisco« u izvedbi grupe »Montažstroj«

potom ide dalje od drugih festivalskih akvizicija čiji su korijeni duboko zasadeni u prošlost. I generacijski ova skupina konačno prekida s jalovim nastojanjima da zagrebačka off-scena uhvati prključak na »Kuglu«. »Montažstroj« čini radikalnan rez, oni nisu marginalna grupa i ne zanima ih domaća scena ugušena totemima. U njihovoj pojavi fascinira gotovo dirljivo uskrsnuće uništenog urbanog Zagreba. Oni pripadaju rijetkim minutama kad se na MTV-u zavrti reportaža u kojoj Hrvatska nije zemlja pohabanih komunisti, prljavština, krađa i ružnih slika. Nije riječ ni o provincijalnoj želji da se postane svijet i oponašaju uspjeti obrasci. Gotovo infantilnu odanost Zagrebu manifestiraju tri gola plesača koja s boksericama u rukama umjesto zastava navijaju za »Dinamo«. A »Dinamo« je znak otpora i prava na partikularnost u zemlji koja voli bezličnost. Više nego itko »Montažstroj« je angažirana skupina koja ne bježi od stvarnosti, rata i nasilja. Borut Šeparović jest redatelj koji i od blata može napraviti sliku. Stoga nema bjegova u fantazije, u njego-

vu zadnju predstavu ne treba silom učitavati nepotrebna značenja, što je još bio slučaj s »Vatrotehnom« i »Rap operom 101«.

»Everybody Goes to Disco from Moscow to San Francisco« sinteza je petogodišnjega plana teatralizacije nogometne pop-kulture. Princip montaže atrakcija ovdje je proveden najdosljednije. Predstava se ne skuplja oko dramaturške ideje niti priče. Vrijeme je diktirano glazbenom strukturom i logikom videospota. Riječ je o trominutnim sekvencama od kojih svaka može biti posebna predstava. Prostor dvorane »Istra« pretvoren je u »podzemlje«. Unatoč širini i nadsvođenome dijelu, ostavlja klaustrofobičan dojam. Pod lukom su nanizani pisoari, velika gesta prostora je kruta jer je mišljena u krutosti, a tim je brutalnost akcije još brutalnija. Pisoari su i magično mjesto intime, mjesto »deala« — razmjene: fizičke i erotske razmjene. Prvi je prizor nježna etida, on će se u sličnom obliku bez glazbe pojaviti još jednom, poput drhtavice. I hitech-instalacija (»high risc dance«, naziv novog CD-a koji je integralni dio

projekta) uvjetuje nasilje. Tek je bez nje moguće ono što se zove ljubav. Svi se bore protiv svih, ovdje nema nezužnih. Konflikt je raspršen na cijelu grupu. Ne pojavljuje se problem koji treba riješiti, ili su problemi trenutni. Nema onda ni cilja kojemu se teži. Osobe su krajnje bezlične, nema karakterizacije, riječ je o čistoj prisutnosti kojoj ne treba kontekstualizacija. Nizanje brutalnosti dovodi do ekstaze. Udarci, prizori gay i lezbijskih odnosa, surovo dječje otkrivanje tjelesnosti, mučenje, sve to repetitijom proizvodi užitak. Slike su urađene po načelu američkih pornomikseva — kratko, brutalno, lijepo i zavodljivo. Dramsku akciju zamjenjuju discoples i ulični ples, akrobatika i biomehantičke vježbe. »Everybody Goes to Disco from Moscow to San Francisco« posvećen je junacima kraja stoljeća Kurtu Cobainu i Riveru Phoenixu. Time je izravno signaliziran teorijski okvir govoru. O »Montažstroju« može se

pisati po Lyotardovim tezama o kraju velikih priča jer je svijet zasićen malim svakodnevnim situacijama i nescrpnom površinom medijskih diktata. Taj zaključak doista nije revolucionaran, osim možda u Hrvatskoj. Treba imati drskosti baviti se derrideovskom čistom prezentnošću u prostorima gdje se ponovno izmišljaju velike priče. Autorski tim »Montažstroja« (redatelj i koreograf Borut Šeparović, dramaturg Oleg Mađor, autor glazbe Hrvoje Crnić-Boxer, scenograf i dizajner svjetla Slaven Delalle, kostimograf Sandra Zuanović) napravio je izvanserijski show kojemu ne mogu naškoditi lokalne netrpeljivosti i pokušaj skandaloznog etiketiranja. Oni kojima je ovaj spektakl namijenjen ne šokiraju se tjelesnošću, grubostima, prezervatima i filmskim pištoljima. Atletima srca (Srećko Borse, Bernarda Peša, Damir Klemenčić, Petra Senjanović, Siniša Pahljčić) pripada budućnost. Ivica BULJAN